

TROLLSKIBET.

(Finsk eventyr.)

Det var engang en finsk jæger. Han vandret længe om i skogen med buen sin. Saa kom han til bjerget hvor trollene bodde. Forældrene til trollene var netop døde, og nu var alle arvingene kommet. I bjerget hadde de massevis av gods og rikdom, guldskeer og guldkrus og meget andet. Hver av dem fik en guldvogn; men guldskipet skulde de alle ha en del i. Dette skipet var slik at naar nogen gik ind i det, fór det av sig selv over jorden og gjennom luften. Da trollene fik se jægeren med buen paa nakken, ropte de: «Kom hit, min gode mand, og del mellem os for gode ord og betaling.» Han gik bort til dem og spurte: «Kan disse guldvognene og guldskipet gaa av sig selv?» «Ja, naar du bare traar paa dem og gir dem et spark,» svarte de.

Da gutten hadde faat vite hvordan det gik for sig, spændte han buen og skjød ut en pil og ropte: «Let nu efter pilen som fløi fra buen min. Den som først finder den skal ha guldvognen og guldskipet!»

Trollene rendte alt de orket efter pilen, og de løp saa langt at han hverken hørte eller saa dem. Men gutten tænkte: «De kommer vel snart igjen efter sakene sine, og da er det ikke sikkert her.» Han

skyndte sig at kaste alle de gode sakene ombord i skibet, trak alle guldvognene ombord, saa gik han op i selv og gav skibet et dygtig spark. Nu begyndte skibet at fare over land og vand, og det fór længe, helt til det stanset utenfor en kongsgaard. Der sat en kongsdatter ved vinduet, og da hun fik se skibet, blev hun svært forundret. Hun slog hænderne sammen og sa: «Der kommer jo den største keiser i verden farende paa et guldskib. Kjære keiser, ta mig med paa skibet. Jeg vil saa gjerne være kjæresten din.»

Da gutten hørte det, lukket han op skibsdøren og sa: «Kongelige prinsesse, jeg er nok bare en simpel bondegut. Jeg er ikke engang værdig til at trække skoen av Dem. De kan jo faa en konge til mand.» Endda hun hørte det, at han bare var en simpel bondegut, saa blev hun ved at si: «Bare ta mig med! Jeg vil være kjæresten din!» Men gutten svarte: «Jeg skjønner De gjør nar av mig. Bare en konge passer for Dem.»

Saa hentet kongsdatteren mat og drikke til gutten og bar ned paa skibet. Vakre klær, hatter og støvler og meget andet slæpte hun ned og la det i en stor haug paa dækket; men gutten turde ikke røre det. Imens gik prinsessen frem og tilbake ved skibet, og bedrøvet og i daarlig lune var hun og vred hænderne sine, fordi gutten ikke vilde ha hende til kjæreste. Slik gik det en ukes tid, og gutten skjønte, at kongsdatteren nok hadde stor lyst til at gifte sig. Tilslut sa han: «Naar De nu endelig vil gjøre Dem saa simpel at De vil ha en bondegut, saa kom da ombord paa skibet.»

Det lot ikke prinsessen sig si to ganger. Da hun kom ombord, faldt gutten paa knæ for hende og sa:

«Hvor skal vi nu reise hen, kjære prinsesse?» Prinsessen svarte: «La os reise midt ut paa havet, der ligger en ø som er ti fjerdinger lang, og den er fuld av de deiligste bær og frugter.» Saa lot gutten skibet gaa. Det fór midt op paa øen, og der stanset det. Nu gik gutten ut for at plukke bær. Men da han hadde smakt paa bærene, sovnet han og faldt i en tung søvn. Kongsdatteren ventet og ventet, til hun blev kjed av ventingen, og sint blev hun ogsaa. Saa tænkte hun: «Du kan dø her paa øen, din bondeslamp! Jeg skal

vende skibet og reise hjem igjen.» Det gjorde hun ogsaa. Hun vendte skibet og reiste hjem, og gutten blev liggende der og snorke. Da han tilslut vaaknet, var skibet hverken at se eller høre. Borte var alle trollgavene ogsaa; det eneste han hadde igjen av hele herligheten var en pengepung. Han var saa sulten at det gnog i tarmene; men han hadde ingenting at spise. Saa gik han bort til en gammel bærbusk og plukket fuld den venstre lommen sin og smakte paa et par bær. Men det var farlige bær; for da han hadde spist dem, vokste der op et par svære horn paa hodet hans. De var saa svære at nakken hans næsten ikke var god for at bære dem. Nu blev det rigtig ilde for ham. «Det gik da endda an med sulten,» tænkte han. «Men nu naar jeg har faat disse hornene at dra paa, blir det rent ilde. Kommer der sjøfolk hit til øen, saa skyter dem mig vel ned som et vildt dyr.» Mens han gik slik og snakket med sig selv, kom han til en anden bærbusk. Han puttet den høire lommen sin fuld av bær, og saa puttet han et par i munden for at læske sig. Men det var nok likere bær; for da han hadde spist dem, faldt hornene av hodet hans igjen, og der var ikke saa meget som et ar efter dem engang. Men ikke nok med det, han blev saa vakker at der ikke var nogen i hele riket som kunde maale sig med ham.

Han gik nu og ventet paa at der skulde komme nogen sjøfolk; for han kunde jo ikke komme bort fra en ø som laa midt ute i store havet, og da der endelig kom et skib reisende mot øen, ropte han: «Red mig, red mig fra døden paa denne øen, gjør det for penger og gode ord, vis mig kongens slot og følg mig dit!» De tok ham med sig iland og viste ham veien til slottet.

Nu gik gutten ind i gaarden. Der havde kongen en brønd med det klareste vand, og der var lok paa brønden. Han satte sig paa lokket og begyndte at mudre op vandet med de skidne benene sine. Nu kom overkokken paa slottet bort til brønden. Hvis han havde været en braasint fyr, saa hadde han sikkert begyndt at skjelde og kalde og rope: «Hvorfor har du, din fant, mudret op drikkevandet og gjort det tykt? Det er vondt nok for os at drikke det stygge vandet; men endda værre er det for kongen og dronningen.» Og hvis kongen hadde hørt det, hadde han lat hodet hugge av gutten.

Men kokken var ikke slik, han var en godslig mand, og han sa: «Aa, du stakkars menneske, som har mudret vandet slik op for os! Det er kjedelig for os; men endda kjedeligere er det for kongen, dronningen og den kongelige familie. Naar kongen faar vite det, lar han hodet hugge av dig; det kunde forresten jeg ogsaa gjøre.» Og kokken hadde magten til det.

Men gutten sa: «Kjære, ikke si noget, saa skal jeg gjøre dig likesaa vakker som jeg er selv.»

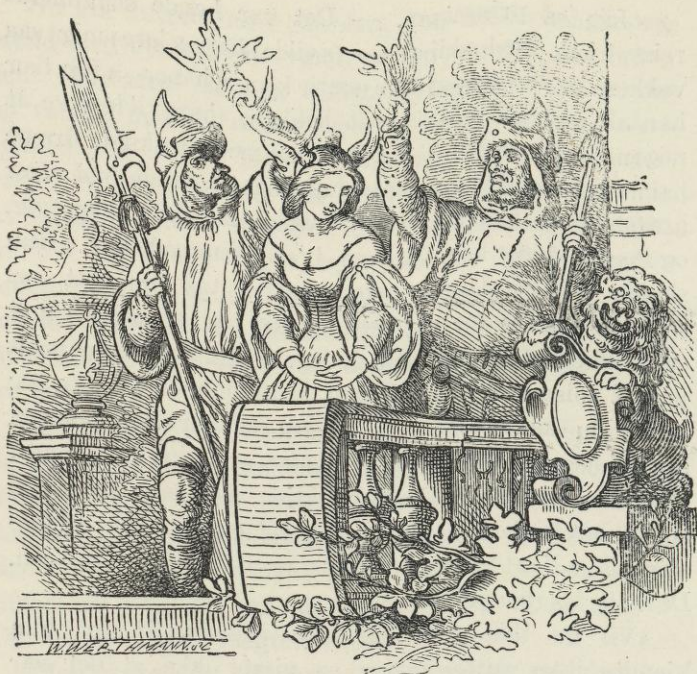
«Ja, kan du gjøre det,» sa kokken, «saa skal jeg ikke si noget.»

Gutten gav ham saa et bær, og da han hadde svelget det, blev han saa vakker, at der ikke fandtes hans like i hele kongeriket. Men bondegutten blev gjemt bort, saa ingen saa ham. Kokken laget nu maten til kongen. De aat og drak og var lystige, og da de hadde spist, gik prinsessen like bort til kokken og spurte hvem det var som hadde gjort ham saa vakker. «Jo,» saa overkokken, «det var en fremmed mand her i gaarden. Han kunde gjøre hvem han vilde saa vakker.»

«Ja,» sa prinsessen. — Det var hende som hadde reist hjem med skibet, — «vilde han gjøre mig saa vakker, skulde jeg gjerne være konen hans.» «Jeg tror han alt er reist sin vei,» sa kokken, «han vilde ikke at nogen skulde se ham; for han var ræd de skulde dræpe ham i byen.» Prinsessen sa han maatte sende bud efter gutten og si, han ikke skulde være ræd for nogen ting, og han skulde leie sig ind i et fremmed hus. Hun skulde nok betale for ham. Gutten tok ind i et hus som laa avsides for sig selv, og dit bar prinsessen mat og drikke og alt det som godt var, og mens han holdt paa at spise, gik hun til ham, snakket med ham og sa: «Hvis du kan gjøre mig likesaa vakker som kokken, saa vil jeg bli konen din.» Gutten var sint paa hende; fordi hun hadde lat ham bli igjen paa øen; men han spiste baade fort og godt allikevel og sa: «En bonde-slamp som jeg, kjære prinsesse, er ikke noget for Dem. De kan faa konger.»

«Vil du ikke tro mig,» sa prinsessen; for hun kjendte ikke gutten igjen og visste ikke at det var ham hun hadde sat igjen midt ute i havet, «saa skal jeg gi dig vakre klær og penger og guld og et guldkrus; for alt det har jeg, og jeg har et guldskib ogsaa og guldvogner, og alt det vil jeg gi dig, hvis du vil gjøre mig vakker.»

«Ja,» tænkte gutten ved sig selv, «alle de tingene er nu mine før.» Men han sa ikke noget, og prinsessen gav sig ikke, men sa: «Jeg slipper dig ikke, før du har gjort mig vakker.» Nu laget gutten sig istand til at gjøre hende vakker; men han, den skøieren! han tok bær av den venstre lommen sin og lot prinsessen spise

de vonde bærene, og saa gik han og gjemte sig og spiste og drak.

Da prinsessen hadde svelget bærene, vokste der to svære horn ut paa hodet hendes. Da kongen saa at datteren hans hadde faat horn paa hodet, prøvde han at faa saget dem av; men sagen bet ikke paa dem. Saa befalte han at to sterke soldater skulde gaa efter hende og støtte hornene forat den stakkars prinsessen ikke skulde gaa og slæpe paa de tunge hornene alene. Tilslut kundgjorde kongen over hele riket, at hvis der fandtes en ungkar som kunde gjøre kongsdatteren god

igjen og faa hornene væk, saa skulde han bli general, og han skulde faa kongsdatteren til kone; men var det en gift mand eller en kvinde, skulde de faa en slik løn, at de hadde nok alle sine levedager.

Der kom snart saa mange doktorer og kloke koner, at hele slotssalen blev fuld, og de prøvde sine kunster alle sammen; men hornene vilde ikke av.

Tilslut kom ogsaa gutten frem. Han hadde gjemt sig bak alle de andre. Han knælte for kongen og sa: «Naadigste konge, la mig ogsaa faa forsøke om jeg kan faa hornene av prinsessen.» «Skulde du kunde gjøre det kjære gutten min?» sa kongen. «De har jo prøvet alle de andre; men de har ikke gjort andet end at fylde sig med mat og drikke.» Gutten gik sin vei; men om litt kom han igjen og sa: «Det er ingen av de andre her som kan faa bort hornene; men jeg kan, hvis jeg faar prøve.»

«Nu ja, tror du det, kjære gutten min, saa prøv da,» sa kongen. «Naar hornene begynder at løsne, skal jeg gjøre dig til min første general.»

Saa sa gutten til kongen, at han skulde sende bort alle de andre, og la krigsfolkene holde sig færdige til at skyte og rope hurra, naar han hadde gjort prinsessen god igjen. Den befalingen gav kongen straks. Alle de andre blev sendt bort, og soldatene stod opstillet. Gutten blev alene og skulde stille med prinsessen, og tjenerne fik befaling til at hjelpe hende. Saa sa gutten til tjenestejenta: «Gaa avsted og hent bjerkeved og fyr i badstueovnen, saa det blir rigtig hett.» Og til tjeneren sa han: «Gaa til skogs, du gutten min, og hent tre tynde kvistfrie hasselkjepper, saa jeg kan faa løsnet hornene.» Hasselkjeppene blev gjort myke, og

det blev bjerkerisene ogsaa, og der blev bragt ind varmt vand og svamp og alt det som hørte badstuen til. Saa førte han prinsessen ind, skikket jenten ut og lukket døren. Imens holdt alle soldatene paa at stille sig op. Saa hængte gutten prinsessen op efter hornene paa hjellen mellem tverbjelkene og tok til at dænge hende med hasselkjeppene og sa: «Vil du én gang til stryke avsted med godset mit! Det er mig som er kjæresten din; nu skal du ikke narre mig mere!»

Prinsessen laat baade vel og vakkert: «Slaa mig ikke mere, kjære mand, jeg skal aldrig mere gjøre dig

imot saa længe jeg lever.» Saa gav gutten hende en av de gode bærene han hadde i den høire lommen sin, og da løsnet hornene og faldt av, og det var ikke et ar efter dem engang, og nu blev hun saa deilig, at der ikke var nogen i hele riket som var saa vakre som de to. Saa gik de til slottet og spiste og drak, levet vel og danset og moret sig, og gutten blev den fornemste general og fik prinsessen. Og saa er eventyret ute.
